

jer allesammen og endog var saa nøjeregnende med, at der ingenting gik tilspilde. Tænk, hvilken Skæbne for en Moder med saa mange smaa Børn at ligge lænket til Sengen i otte Aar! Tilmed har du jo sagt, at din Fader var en vanskelig og uskaansom Mand. Og det var han vist ogsaa. Velstand var der jo heller ikke i Huset. Og dog aldrig en Klage! Jeg kan huske, du engang fortalte, hvordan din Moder havde sagt til En, der havde beklaget hende: »Beklag ikke mig; beklag min Mand og mine Børn!« — Jeg synes, det var saa kønt og saa stort.«

Per havde under denne Tale siddet foroverbøjet med Albuerne paa Knæene og stadig mere urolig knipset med den ene Haands Fingre mod den andens Knoer. Nu rejste han sig ligesom besværligt og gik henover Gulvet.

»Naa ja, lad det nu være godt,« afbrød han hende. »Borte er borte. Hvad der kunde være sket, nytter det jo ikke længer at tale om.«

Han stillede sig hen ved det ene Vindue og saae ud over Torvet, hvor Husenes Skygger allerede var bleven lange. Fuldt belyst af Aftenskæret stod den gamle Voldmølle paa sin Fæstningsstump, hvorfra den ligesom med aaben Favn hilste Solen i dens Nedgang.

»Du har Ret,« sagde Jakobe efter en ny Tavshed. »Borte er borte! . . . Sig mig blot, har du noget imod ved Lejlighed at lade mig læse nogle